

[Svend Auken]

skæftigelsen, men først og fremmest til gavn for familierne, for mennesket. Hvad blev resultatet? 12 minutters arbejdstidsnedsættelse om dagen i 12 uger, de sidste 12 uger af indværende overenskomstperiode, og derved har man måske ligefrem også ødelagt mulighederne for en arbejdstidsnedsættelse i den kommende overenskomstperiode.

Arbejdsmarkedsløvgivningen kommer vi til at tale mere om, fordi vi jo nu får en ekstra frist til at arbejde med de alvorlige indgreb, man påtænker over for de unge og over for de langtidsarbejdsløse. Sandheden om projektet om de langtidsarbejdsløse, som vi dokumenterede i går, er jo, at det er et spareforslag. Det er et forslag, der sigter på at skille et betydeligt antal mennesker ud fra arbejdsmarkedet og overføre dem til understøttelse på 70 og 55 pct. af satserne. Flertallet – hvis man ville noget positivt – gjorde klogt i at tage imod vores forslag om uddannelse til de ledige, uden at de mister deres ret til arbejdstilbud.

Så vil jeg gøre nogle bemærkninger om skattereformen. Vi sagde sidste år, at vi var parate til at forhandle om en omlægning, en mere retfærdig fordeling af skattebyrden herhjemme. Vi var i opposition, vi er i opposition til regeringen, men det er naturligvis et fælles ansvar at få afskaffet et skattesystem, som statsministeren – nu vil jeg gerne citere statsministeren for noget, jeg for en gangs skyld er enig med ham i – har betegnet som pilråddent. Derfor har vi hele tiden sagt: lad os så komme i gang med at få gjort noget ved det her problem.

Regeringen indbød omsider til forhandlinger i december måned sidste år. Der er sket visse fremskridt undervejs, men forhandlingerne er gået trægt, meget trægt, og det er ikke de radikales skyld, og det er ikke socialdemokratiets skyld, det er der ingen der har deltaget i de forhandlinger, der vil hævde. Tværtimod har vi været aktive.

To forhold har imidlertid blokeret. For det første har regeringens letsindige betalingsbalancepolitik gjort spillerummet for en virkelig skattereform mindre. For det andet har den indre uenighed i regeringen lammet regeringens forhandlingsevne og forhandlingsvilje.

Mærkelige teorier om ægtefællebeskatning, ejendomsbeskatning osv. er ført frem den ene gang efter den anden, på trods af at man

vidste, at det kunne der ikke skabes enighed om. Man har også givet halve eller kvarte eller ottendedels løfter til hr. Erhard Jakobsen og hans parti om, at man ville kompensere parcelhusejerne for den skattelettelse, de får i lighed med den øvrige befolkning. Altså kompensation for skattelettelse til parcelhusejerne! Man har ikke bremset den usaglige agitation, der har været ført på dette område.

Jeg går ud fra, at statsministeren i dag kan gøre folketinget den tjeneste – hvad indenrigsministeren af grunde, som for enhver, der overværede forhandlingen i går, var åbenbare, ikke kunne gøre – at give folketinget en forsikring om, at den aftale, der er indgået mellem det radikale venstre, socialdemokratiet og regeringen om ejendomsskatterne, står ved magt, og at det betyder, at spørgsmålet om ejendomsskatter ikke inddrages i de løbende skatteforhandlinger, men tages op til efteråret. Jeg går ud fra, at statsministeren umiddelbart efter mit indlæg vil have en interesse i af hensyn til den fortsatte debat at bringe dette forhold på plads.

Vi har stillet nogle betingelser op for en skattereform. Vi ønsker en bedre fordeling af skattebyrden til fordel for almindelige lønmodtagere og til fordel for de svage grupper, især en klækkelig forbedring af børnefamiliernes vilkår. Vi ønsker ligesom statsministeren en reform, der gør op med skattetænkning og fradragsfiduser. Vi har krævet beskatning af kursgevinster og fonde og noterer os, at der på disse områder faktisk er sket betydelige fremskridt undervejs i vore drøftelser.

Vi ønsker, at reformen skal hvile i sig selv. Nedsættelsen af indkomstkattetrykket for almindelige familier skal finansieres inden for systemet gennem en sanering af fradrag og fiduser. Vi ønsker en lovaf tale uden kunstfærdige overgangsordninger og uden tvivlsomme hensigtserklæringer. Vi ønsker enighed om omlægninger i skattesystemet, ikke enighed om den økonomiske politik med regeringen. Vi vil godt acceptere, at familier i helt specielle omstændigheder kan få en overgangsordning, men vi medvirker ikke til generelle overgangsordninger og minder i øvrigt om, at alle de sociale nedskæringer, der er sket f.eks. på dagpengeområdet, og som ofte har ramt lavtlønsfamilier med mange tusinde kroners årligt tab, er gennemført